

NAŠA VAS

GLASILO SLOVENSKE REPUBLIKANSKE STRANKE.

Izhaja vsak četrtek.
 Stane celoletno 20 Din. (80 K)
 " pol leta 10 Din. (40 K)
 za inozemstvo 35 Dinara letno
 za Ameriko 1 Dolar

Uredništvo in upravnštvo lista:
 Celje, Razlagova ulica 11.
 Glavni urednik: Anton Novačan.

Oglas za vsak mm višine stolpca (64 mm) K 1:20
 Mali oglasi do 30 mm stolpca (64 mm). . . K 1:—
 Pri stalnih inseratih znaten popust.

Biti ali ne biti, to je zdaj vprašanje.

Nasprotniki tulijo, oblasti že vzdigajo svoj bič, nizke špijonske duše že vohajo s svojimi svinjskimi rilci okrog naših pristašev, izdajalci in ovaduhi stiskajo svoje zločinske glave, ne bi li zaslužili par Judeževih grošev z našo kožo, vsi batinaši in oberbatinaši, vsi šklafajzarji in oberšklafajzarji se pripravljajo, da bi z lažjo in nasiljem uničili in poteptali svobodno slovensko republikansko misel in vrgli iznova slovensko ljudstvo pod jarem hlapčevsiva in teme.

Vse je na njihovi strani. Oni imajo državno kaso, imajo oboroženo moč, imajo v svojih rokah po koruptnih in prodanih poslancih zakonodajo, imajo tisk in skratka vse, s čemer lahko držijo k tloru svobodno republikansko misel nas kmetov in delavcev in duševnih delavcev.

Mi pa smo goloroki, ubogi in nimamo razen „Naše Vasi“, ki jo vzdržujemo le z največjim trudom in z največjo požrlivovalnostjo, ničesar, prav ničesar, kar bi postavili v boj proti silni armadi teme, korupcije in nazadnjaštva.

Da, še nekaj imamo. Imamo poštenje, odločnost in junaško srce, imamo čisto idejo svobode, za katero gorimo z mladostnim ognjem navdušenja. Mi imamo možnost besede in poznamo svetost prisege, s katero smo obljudili vsem potlačenim in za svobodo trpečim neomajno zvestobo.

Pridite vsi k nam, ki trpite in se mučite, pridite vsi, ki ste žejni svobode in pravice.

Pridite k nam, vi duhovniki Slovenije, posebno vi mlajši, ki vas še ni okužila trohnova klerikalizma, in

rešite se k nam iz labirinta Slovenske Ljudske stranke, ki sedi nad slovenskim narodom kakor mōra, neplodna in v večne kompromise zapletena, nejasna in v sebi sprja, nesrečna Slovenska Ljudska Stranka, vi duhovniki Slovenije, zdaj je čas, da postane visoki svečeniki ljubezni, pravice in prave republikanske svobode!

Pridite k nam vi, ubogi državni uradniki, ki so vas ponižali na kitajske kulje in vas hranijo le še s trnjem in osatom.

Zakaj, ne varajte se, vi duhovniki in uradniki Slovenije, nositelja našega pokreta sta naš kmet in delavec, in vi morete biti le izvrševalci volje kmetskega in delavskega morja. Prej ali slej, kmet in delavec bosta vladala.

Sirnimo se vsi okrog čistega republikanskega praporja, na katerem blešči geslo naše: Naša vera, naš jezik in naša slovenska državnost v okviru mogočne zvezne republike Jugoslavije, v kateri vladajta kmet in delavec na zadružni podlagi.

Že je v republikanskem taboru vsa Hrvatska in tudi junaški srbski kmet vzdiguje svojo ponosno glavo. Ne bo dolgo, ko bo zarožljala vitežka Šumadija in tedaj — brajte! — ali budemmo mi Slovenci zadnji?

Mi hočemo državo, mi hočemo Jugoslavijo, toda ne žandarsko in militaristično Jugoslavijo, marveč skupno svobodno domovino Jugoslavijo, v kateri bo imel vsak, Slovenec, Hrvat, Srb in Bolgar, ključ od svoje hiše.

Naloga je velika in lepa, naloga je težka, naloga naša je strašna dolžnost. Dobro se zavedamo, danebošlogladko in ne kmalu, verujemo pa, da bomo končno zmagali. Zavedamo se, da nas

vedel pa sem, da si je mislil: „Oh, prokleti tepci, kedaj boste tudi vi pametni gratiali, da se ne boste več dali za nos voditi“. B.

Genovska konferenca.

Beograd. Čez par dni po mojem prvem pogovoru z atom mesecem sem hodil zopet po noči po travnikih. Večkrat sem se ozrl na nebo, pa me star možakar ni hotel dolgo pogledati. Videlo se mu je, da je nevoljen, ker je tako hitro kadil svojo fajfo. Naenkrat pa mi namigne ter začne: „Veš kaj, dragi jugoslovanski fant, prav jezen sem na Jugoslavijo; ker pa Ti Slovenec ne moreš nič zato, Ti bom povedal, da sem zadnjič po tistem teatru v ententini dvoranu v Genovi, saj veš, ko je Lloyd Džorž zazidal, Barthou pa pod mizo zlezal, kot Vaš Pucelj, De Facta pa vpil „Hanibal pred vratmi“ tudi malo pogledal v Belgrad v Pašičovo kanclijo. Mislim sem, da ne bo nobenega notri tako pozno. Ko sem pa pogledal notri, sem videl, da so sedeli pri mizi gospod

bodo preganjali in da bodo posebno nas, ki smo prvi v Sloveniji vzdignili republikanski prapor, z vsemi sredstvi skušali onemogočili in uničiti.

Nič zato! Ako pademo mi prvi, pridejo za nami drugi, ki bodo vzdignili republikanski prapor iz naših mrtvih rok ...

Naprej, republikanci! Širite našo misel od moža do moža, od žene do žene, od mladenke do mladenke, od fanta do fanta, povsod in vsekdar, pred cerkvijo in na sejmih, na božjih potih in na drugih sestankih! Bodite previdni in pametni, toda vedno odločni! Ako vam kdo poreče, da nismo zreli za republiko, odgovorite mu in recite: Ljudstvo je vedno zrelo, da se reši svojih tlačiteljev!

V združilvi je moč! Združimo se vsi v silne nepremagljive republikanske vrste, zakaj, resnično, resnično vam povem: Biti ali ne biti, to je zdaj vprašanje! A. Novačan.

Zakaj smo republikanci?

Nasprotniki so zagnali krik, da je republikanštvo naše stranke nov trnek in vaba za volilce. Le poglejte si te kimovce! Voditelji Slov. Ljudske Stranke nastopajo republikansko in monarhistično, kakor jim pač sodi. Mnogo listov imajo in vsak piše drugače: eden za velekapitaliste, prilizane oderuhe, ki so gotovo monarhistični, drugi za male ljudi, delavce in kmete, trejti za omejene in ogrizene kloštarke samotarje, katerim vojska in živiljenske izkušnje niti mimo nosa niso švignile. Poslanci doma grmijo proti kraljevi 240 milijonski civilni listi, dajo se pa radi povabiti na dvor, kjer z naslado in ponosom jedo iz zlatih skled, ki jih sestradan

Pašič, gospod Komunudi, gospod Pribičevič in gospod Ninčič. Ne vem, kako se je zadnji tako hitro domov pripeljal. Vsi so sedeli nekako obupno. Ko so začeli govoriti, sem jih malo prisluškoval. Pašič je začel: „Veš, jaz ti bom po srbski povedal. Če ne boš razumel, pa ti potem prestavim na slovensko. Vzdignil je list in rekel: „Bože moj, zašto nismo v Evropi, zašto smo ovdje u toj prokletoj centralnoj Africi?“

Vsi trije ga pogledajo, potem pa le Komunudi vpraša:

„Šta ti je, zašto to pitaš?“

Pašič pa pravi: „Gle bre, kako bi to sad lepo bilo, da smo u Evropi, mogli bi se svezati sa našom bračom Rusi, a tako ovdje ne možemo. Ovaj prokleti Francuz ima ovdje ove Senegale. Pa šta misliš, da bi ja počeo sa Rusima, odmah ide moja brada k vragu.“

„E Boga ti imaš pravo!“ reče Komunudi, „pa meni bi mogao odnesti ovoj lopov moj amerikanski zajam (posojilo).“

narod plača. Od takih ljudi boste za stonj pričakovali, da postavijo republiko na svoj program, kakor zahteva 90 odstotkov našega ljudstva. Če bi bili pošteni, bi to že davno storili, nas ne bi bilo treba — vsi bi bili v pravi Slovenski Ljudski Stranki. Soc. patrijoti so samo svojo volilno škaljico okinčali z republikanstvom, druge so pa vedno na uslugo dvoranov, in nagrade na škodo komunističnega delavstva so bogato plačale njihovo hlapčevanje. Sploh pa vsi, ki ste proti nam, nastopite z nasprotnim gesлом, z monarhijo in narod naj vam odgovarja!

Vprašajmo preproste ljudi, pa naj so zmetali svoje kroglice v to ali ono volilno škrinjico! Večina bo odgovorila: „Hrvati imajo prav. Naša stranka mora biti odločno in pošteno na republikanskem stališču, voditi pa nas morajo ljudje, ki so izkusili vojno in ki so pripravljeni za svoje nazore tudi vse prestati in žrtvovati“. — V državi takih političnih metod kot so naše — sicer smo pa v tem edini na svetu — je monarhistična vladavina največja nesreča. V republiki se razne klike ali „porodice“ lahko naskočijo, v monarhiji se pa skrivajo in lezejo pod nedotakljivo kruno in kraljevi plašč. Izgovor, da je pri nas vseeno: monarhija ali republika, ker je glavno zlo nekaj belgrajskih rodbin, ki imajo vse v svojih rokah in tudi kralja, ne velja. Gotovo je, da te vsemogočne rodbine ali „porodica“ živijo in padejo z monarhistično vladavino. Pašič ali Pribičevič ne more postati predsednik republike, samo v monarhiji lahko izvršuje neomejeno in celo kraljevsko oblast, deli državo, uničuje že sprejeti zakone o delavski zaščiti, obeša

Hitro se oglasi Pribičevič: „Pa meni moju krasnu originalnu sliku, diplomatska škola“.

Nato pa je Ninčič začel:

„I meni bi mogao taj vrag odneti moje vanjske m — mbre — prozore, koje su ovi naši radikalni demokrati šloseri tako slabo privedli.“

„Vidite bračo“ reče Pašič, „zbog toga moramo sa Francuzom. Pa još nešta. Pomislite bračo! Ovakovo ljubav, kako je Orleanska djevojka, kake nema svet, toga ja ne mogu tako hrzo pustiti.“

„Pravo imaš!“ zakličejo tudi drugi! Veš fant, ta strahopetnost pa me je tako vjezila, da nisem hotel več poslušati, pa sem se spet obrnil proti Genovezi. Pa še ponoči je bilo. Saj veš, da mora stari nočni policaj povsod pogledati, kaj se godi. Mislim sem si pa: Hudič vzemi babo in brado in zajam, sliko in okna. Saj je tudi na Ruskem kakšna fejst ženska, zajam, okna in sliko bi pa že tudi dobili kje drugod. Kljukec.

Pogovori z mesecem.

Hanibal ante portas!

Rimljani so imeli pred kartaginskim vojskovodjem Hanibalom, kateri jih je pošteno naklestil tak strah, da so otroke strašili s tem baybavom in jim klicali: „Hanibal pred vratmi!“

One dni, ko je Čičerin na genovski konferenci proglašil rusko-nemško zvezo, je pa ravno mesec malo pokukal v ententino dvorano ter mi namignil z očmi, kar sem prav dobro razumel, potem pa mi je stari možakar povedal: „Oj ti jugoslovanski fant, ob lep prizor si prišel! Smejal bi se bil, da bi od smeha počil, če bi to videl, kar sem jaz. Lloyd Džorž je zazidal, lasje so mu stopili po koncu, Poincare pa pod mizo, kot vaš minister Pucelj oni dan, veš, ko se je v Belgradu malo streslo. De Fakta pa je de fakto ponorel ter vpil: Hanibal ante portas (Hanibal pred vratmi).“

Potem pa si je mesec fajfo nažgal pa se nasmejal. Rekel ni nič,

politične krivce, ki jih je rodilo brezprimerno nasilje in vodi tudi na zunaj politiko, ki je celiemu kulturnemu svetu zoperna in nasprotna. S Srbi, ki so proti „porodici“, proti režimu, ki danes vlada, to so republikanci, komunisti, socialisti se bomo lahko sporazumeli. Sploh pa bodo obdržali glavno besedo pri ustvarjanju in ureditvi zvezne jugoslovanske republike tisti, ki so že od nekdaj republikanci — to so delavniki sloji cele Jugoslavije in ogromna večina hrvatskega naroda. To je lepa in dobra večina, ki ima v vsakem oziru toliko moči in volje, da je preseleitev „porodice“ iz monarhije v republiko nemogoča.

Smešno je, če govorijo prikriji monarhisti ali neodkrili republikanci kot so klerikalci o zvezi z Bolgarijo. Stopite najprej kot iskreni republikanci na plan, ker samo v zvezni republiki je taka spojitev mogoča.

Intrige, ki se pletejo okrog dvorov so brezmejne, kralji in carji se ženijo in v svalbenem razkošju se narodu nalagajo krvave žrtve v tuje interese. Tega ni v republiki in tudi dvornega podrepništva ni, ki se kaže v tem, da oblastniki za ordene in nagrade, iz slinavega hlapčevanja izrabljajo svoja uradniška mesta ter iz naroda pri vsej revščini in obupu prešajo razne „narodne darove“.

Drugič več, za enkrat je pa teh razlogov dovolj, da se pod zvezno-republikanskim praporom združijo vsi kulturni ljudje, vsi sloji, ročni in duševni delavci, delavci in kmetje, ko bo pa doseženo kulturno in prodno obiležje javnega in državnega življenja, lahko zopet stopi vsak s svojo zahtevalo in idejo na plan brez strahu pred obznano in pandurjem, pred zaroto in intrigo.

G.

Republikanska Hrvatska.

Belgrajska „Republika“ glasilo srbjanskih republikancev, prinaša z dne 9. aprila uvodni članek pod gornjim naslovom. Ker vemo, da naši ljudje radi berejo hrvatski in tudi razumejo, prinašamo ta zanimivi članek v štokavščini:

„Nema valjda danas u celom svetu ni jedne zemlje, koja je u jednom pitanju tako jednodušna, kompaktna (čvrsta) i složna kao što je to Hrvatska sa svojim narodom u pitanju republike. To pitanje izbilo je svojom elementarnom (naravskom, prirodnim) snagom na prošlim izborima za t. zv. Ustavotvornu Skupštinu, i od tada je uspelo da zahvali i najudaljeniji kult ne samo Hrvatske, nego i drugih susednih ili udaljenijih oblasti od nje. Hrvatski seljak danas se toliko srođio i saživeo sa idejom republike, da mu ona predstavlja novu religiju (vjeru) novo spasenje. On od nje očekuje ne samo svoja seljačka prava, svoju ekonomsku bezbednost (gospodarsku sigurnost), nego u njoj vidi i svoju političku individualnost (osebujnost, samostalnost). Ogomorna je zabluda misliti, kako to hoče da predstave pristalice monarhičkega režima i propovednici budže i nadžaka, da je hrvatski seljak zaveden, obmanut, i u največem broju slučajev prosto varan. Hrvatski seljak je iskren, otoren i u svojoj skromnosti možda bi mogao u sve prepoverovati nego u monarhiju. Taj seljak je imao u jednoj monarhiji gorkih iskusstava, on je u njoj toliko patio, da se sada ne može pomiriti ni sa engleskom ili kojom od skandinavskih monarhija. Ta je monarhija propala i seljak je mislio, da mu je došao dan slobode,

dan ostvarenja njegovih bitnih prava, dan, kada on može slobodno i bez ustezanja reči svakom u oči: sada sam svoj, nisem više tudj; sada sam čovek. Ali na žalost, došla je druga jedna monarhija, koja se potrudila, da taj entuziazam (zanos), hrvatskog seljaka potpuno razbije i da ga trgne iz zanosa. U kratkom vremenu on se oselio u jednoj, istina novoj, al začeni malo bolj državi, nego što je bila stara, s kojom se on več bio razkrstio. U toj novoj monarhiji SHS on je izgubio i mnogo stvari, koje je imao u staroj. Nastao je jedan besprimeran nered u svim granama državne administracije (uprave), korupcionizam (podmitljivost) i protekcionizam (pristranost) širio se na sve strane i hvatao duboka korenja; lična i imovna bezbednost, u koliko nije bila čuvana svojim sopstvenim snagama, svedena je na nulu (ništicu), a izigravanje narodne volje, gradjanskih (državljanških) i političkih prava dosliglo je jednu krajnju i neverovatnu granicu. Sve to od jednega trglo je hrvatskog seljaka iz ekstaze, iz sna o državi k republici, koju je i kakvu je zamišljao. On se našao prsa o prsa sa jednom vojničko-žandarskom i vrlo rdjavu i nesredjeno birokratisanom (činovnikom) monarhijom, s kojom iznova mora započeti borbu do pune pobebe, za ostvarenje, slobodne seljačke republike. Gruba i svirepa (okrutna) stvarnost goni ga, da tu borbu še skorije završi punom pobedom svojih republikanskih ideja.

U toj borbi hrvatski seljak nije usamljen. Polako, ali sigurno, ideja republike osvaja u celoj zemlji sve, še je čestito, napredno i še nezaviso misli. Ta je ideja zahvatila duboka korenja, i ako ne onoliko, koliko u Hrvatskoj, i u Crnoj Gori, Makedoniji Slovenačkoj, Hercegovini, Dalmaciji, pa i u samoj Šumadiji. Hrvatski seljak, koji je umeo, da ceni mučeništvo, stradanje i borbu srpskog seljaka za slobodu pod Turcima, treba da pravilno i dobro shvali njegovu prividnu ravnodušnost u pitanju monarhije ili republike. Strašni ratovi, koji su svojim varvarstvom, uništanjem ljudskih života i rušenjem ekonomskog stanja prevazišli sve ratovali, koje je do sada vodio srpski seljak, stvorili su jedan takav haos, da je taj seljak morao prvo da osigura koliko toliko svoju egzistenciju, svoju nezavisnost. I ako se današnji upravni monarhički faktori, prema svome naopakom i rušilačkom radu, namerno trude, da seljak ostane še više u položaju zavisnosti od njih, t. j. od državne vlasti, kako bi ga mogli še duže bezdušno eksplorati i varati, ipak se seljak Šumadije polako podiže i oslobadja.

Sa sve to većom nezavisnošču od državnih faktora i vladajućih monarhičkih partija, njemu se povraćaju i šire vidici i moč razlikovanja dobra od zla, republike od monarhije. On na svojoj sopstvenoj koži oseća sve zlo, koje su od povratak u zemlju stvorili trabanti (sluge) monarhije i neodgovorne klike (bande). On svom širinom svoje duše i dubinom svoga srca shvača i oseća sve nepravde i nečlovečnosti, koje se vrše prema hrvatskom, makedonskom i crnogorskem seljaku. Šumadinski seljak, koji se tako neustrašivo borio za slobodu, ne će i ne može dopustiti, da se koji bilo narod, ili ma koja oblast oseti u nekom ropstvu pod Šumadijom.

Republikanska Hrvatska može se s pravom ponositi, što je razvila i visoko uzdignila zastavu slobode, mira,

ravnopravnosti i človečnosti i koja ju još uvek drži uzdignuto, čvrsto verjujući, da će uskoro osvanuti dan, kada će se ostvariti njene pravedne i opravdane težnje. Monarhički sistem, svojim brezumnim poslupcima iskopao je dovoljno dubok grob, koji će ga uskoro pokrili kao i sve one kužne otrovne klice, koje su kvarile i trovale društveni organizam. Na tom grobu razviječe jedna nova zajednica, Federativna Republika Južnih Slovencev, koja će značili ljubav i slogu medju srodnim plemenima i narodima i pružiti pobjedu prava radnika i čoveka.

Boža L. Pavlović.

Samostojnim poslancem!

Slabostojni gospodje Drosenigg, Urek & Comp.¹ Cela vas je brala pismo našega rojaka, v katerem se sirašno pritožuje čez nečloveško postopanje z vojaki v južnih krajih države. Ne maramo prati tega po divjakih smrdečega in umazanega perila, katerega kopičite po vojarnah, ker nožemo, da bi se nam predbacivalo, da smo nahujščani. Toda zapomnite si, Vaših grehov Vam ne more odpustiti tudi Bog v nebesih.

Gospodje Urek, Drosenigg in drugovi! Mislite, da bodo naši fantje, ako se bodo pod obstoječimi razmerami sploh kedaj zdrti vrnili, z Vami lepo ravnali. Ali si boste upali stope pred nje kot bodoče volilce. Ali morda mislite, da budem mi obupni starši dajali na taka pisma še zaupnice?

Ali ne dejate Vi iz nas in naših fantov sovražnike države?

Vi ste prvi, ki spadate na zatožno klop, ker ste nas z Vašim ravnanjem privedli do skrajnega. Ali ne veste, kaj ste naredili s tem, ko ste privolili, da — še celo agitirali za to, da se naše fante in naše častnike premesti v kraje, kjer razsajajo kužne bolezni, katerih Slovenija dosedaj ni poznala. Vi ste lastni narod izročili duševnemu in tudi telesnemu propadu.

Naši fantje trpijo duševno in telesno in se vračajo neozdravljeni na svoje domove. Zakaj ste tej pogubnosni gonji naših fantov prikimali z glavami kot kitajci pred svojimi mandarini. Ako hočete, da služijo naši fantje v južnih krajih v svrhu širjenja kulture, pa postavite slovenske polke pod komando slovenskih poveljnikov.

Ne hodite torej več farbat ljudstva po Sloveniji z Vašimi nauki o centralizmu, ker je Vaša farba zastupljena.

Mi slovenske matere, očetje, sestre in braje naših mučenikov Vas iz enega grla tožimo!

Tožimo Vas pred celim kulturnim svetom.

Skesani bivši pristaši samostojne.

Republikanski shod v Krškem.

V nedeljo, dne 7. maja 1922 ob 10. uri se je vršilo v Krškem v gostilni Jerman zborovanje Slovenske Republikanske Stranke pod predsedstvom Franca Hočevarja iz Rajhenburga. Shodu je prisostvovalo okrog 100 ljudi, kmetov in tržanov, ki so sledili z zanimanjem izvajanjem govornikov br. Štamparja in Hočevarja. Prvi je v glavnih črtah orisal kmetsko-delavsko gibanje Slovencev v preteklosti in sedanosti in pojasnili vzroke, zakaj še to gibanje ni doseglo dosedaj svojega zaželenega cilja, vsled česar kmet in delavec še danes robotata v korist delavrnih gospod. Razložil je nadalje delovanje današnjih slovenskih strank, zlasti SKS, ki s svojimi strankarsko poli-

tičnimi boji ovirajo razvoj kmetsko-delavske misli ter puščajo s tem vodo na mlin visokim belgrajskim krogom, ki hočejo imeti iz nas svojo molzno kravo. Povdralj je, da je naš cilj velika Federativna Republika Jugoslavija, v kateri hočemo biti združeni tudi z Bolgari, ki so tudi naši bratje in Jugoslovani, kakor mi. Letakšna oblika vladavine bi bila pravi izrazljudske volje in bi mogla jamčiti nemoten gospodarski razvoj cele države. V veliki Federativni Jugoslaviji bi odpadli izdatki za vzdrževanje številne armade, kar bi znatno olajšalo davčna breme. Naši sosedji pa bi nas veliko bolj rešeklirali, ker bi videli v nas mogočne zaščitnike miru na Balkanu.

Brat Hočevar je naglašal nespetno zunajno politiko naše vlade, ki podpira Wranglovce in se naslanja na hincavsko entento, katera nas izkorističa in pritiska našo valuto k hom. Omenja zahtevo ruske vlade na genovski konferenci po razorožitvi, kar bi naj tudi mi zahtevali. Opisuje nadalje bedo malega kmeta in delavca v naši državi, katera vzdržuje pod neznenosno draginjo in imata samo dolžnosti, pravice pa nobenih. Govori o nasprotnikih kmetsko-delavske misli, katerim se pod današnjim režimom, ki ščiti njih interes, najboljše godi. Končno pozivlja zborovalce, da naj zapustijo svoje dosedanje stranke ter se strnejo v našo, to je Slovensko Republikansko stranko, katere najmanjše jedinice so „Republikanski Vaški Sveti“.

Ker se po končanem govoru ni oglašil nikdo od navzočih k besedi, je bil shod ob pol dvanajstih zaključen. Omeniti je, da je bil sklican shod brez vsake poprejšnje agitacije in v kraju, kjer še ljudstvo sploh ni vedelo o ustanovitvi SRS. Kljub temu pa je bil uspeh povoljen, kar priča dejstvo, da se je po shodu vpisalo več kmetov kot naročniki. Nekateri od teh so izjavili, da so se že sami bavili z misljijo na ustanovitev Republikanske stranke v Sloveniji, pa si s svojim mišljenjem spričo današnjega krušega režima niso upali na dan.

Izjava Hrvatske Republikanske Seljačke Stranke.

Sovražniki Stepana Radiča, republikanskega gibanja in seljačke slobode sploh, se tekoma zadnjega leta niso mogli dovolj nakričati o izdajalcu Radiču, o plačanem Radiču, o njegovem izdajalstvu in so mu postavljali vsemogoče zanke, da bi ga ujeli v mreže svojih krutih paragrafov. Sedaj pa je Hrvatska Republikanska Seljačka Stranka strgala kinko vsem nizkim ovaduškim dušam z izjavo, ki se glasi:

Pečića gospodskih beguncev v Budimpešti, Dunaju in Gradcu deluje pod imenom „Komiteja hrvatskih emigrantov“ baje na osvobojenju Hrvatske in hrvatskega naroda. Ta odbor je te dni ukrenil že vse potrebno, da z madžarskimi karlisti imenuje hrvatsko vlado, katero naj bi Italija takoj priznala in ki naj bi bila zastopana tudi v Genovi. Hrvatski blok je objavil naznanilo, v katerem najhuje obsojata odbor. Zaradi tega so se ti gospodje za nekaj časa pomirili. Toda na pobudo nekaterih belgrajskih motgotcev, ki pozdravljajo sedaj, ko zboruje konferenca v Genovi, vsako najmanjše gibanje na Hrvatskem, pravilja ta odbor za sredi maja vpad nekam v Podravino (ali Prekmurje), baje tudi nekam na Gorenjsko. Zaradi tega opozarja vodstvo hrvatske republikanske seljačke stranke vse

organizirane pristaše naj tem madžarskim plačancem, oziroma akoravno niso vsi plačanci, pa vendar političnim pustolovcem posvetijo pot čez Dravo nazaj k njihovem vodju Pronayju in njegovim somišljenikom. To gibanje si je stavilo za cilj, na ta način razširiti pravice krone Sv. Štefana tudi na Hrvatsko. Obenem naj pristaši hravtske republikanske seljačke stranke takoj obveste vodstvo stranke o kakem drugem takem gibanju. Kdor ne spoštuje zakonitega zastopstva hravtskega naroda in volje njegove velike republikanske večine, ne sme v imenu Hravtske niti črniti, še manj pa Hrvatsko osvoboditi, kakor oni mislijo, in to celo s hudodelnim medsebojnim krvolitjem. Ta proglaš so podpisali Stjepan Radič kot predsednik hravtske republikanske seljačke stranke, dr. Slavko Maček in Josip Predavec kot podpredsednik stranke.

Domača politika.

Poročno darilo.

Pokrajinski namestnik gosp. Ivan Hribar je začel razpošiljati pisemca te-le vsebine: „Vaš blagorodje! Čast mi je Vas izvestiti, da Vas bo v kratkem obiskal g. dvorni svetnik . . . , da Vam izrazi v mojem imenu neko željo, katero ugodno sprejeti Vam priporočam. Prosim Vas, da izvolite g. dvornega svetnika blagohotno sprejeti. Z odličnim spoštovanjem . . .“

Takih pisem ne dobivajo samo bogači, ampak tudi mali ljudje, revni obrniki i. dr., ki od svojih sredstev v take izredne namene komaj morejo kaj učreti. Ako bodo pod prifiskom Hribarjevega pisma in osebnega obiska visokega uradnika kaj dali, bodo prisiljeni to v obliki višjih cen izterjati od svojih odjemalcev oziroma strank. Nič drugače najbrže ne bodo ravale banke in podjetniki. Med srečniki, ki jih počaščuje pokrajinski namestnik Hribar s svojimi pismi za poročno darilo kralju, so pa tudi ljudje, ki se ob sedanjih razmerah strahovito bore z bedo, dasi so nekoč veljali za premožne. To so mali rentniki in hišni posestniki, ki imajo po 3–4 tisoč letnih dohodkov. To so „tiki reveži“, ki so prisiljeni prodajati hišno opravo in druge stare družinske spomine in dragocenosti, da si utolažijo glad in kupijo čevlje. Tak zasebnik — star, častitljiv mož — nam je s solzami v očeh pravil, da je bil prisiljen prodati svojo zlato uro in verižico — birmansko darilo, ki jo je nosil nad pol stoteletja, da si je kupil nekaj perila in par čevljev. Stare ženice se morajo odpovedati zadnji skodelici kave, ker tudi te ne zmorejo več. In ti ljudje naj prispevajo za razkošna poročna darila, ki so jih namenili kralju podrepniki, ki se jim hoče redov in solnčenja v najvišji milosti!

Znova naglašamo: kdor se hoče postavljati s poročnimi darili, naj sam seže v žep in sam plača. Javnost se v to svrhu ne sme v nobeni obliku in po nobenem potu nadlegovati. Pri nas se revščina širi kakor strašna povodenj, našim bolnikom, hiralcem in sirotom grozi usoda, da bodo moralni po nemilosti Belgrada na cesto in za plotove. Stanovanjska stiska tepe posameznike in družine do obupa. Tu je naša javnost poklicana in dolžna pomagati, ne pa šariti z gradovi, ki bi videli svojega gospodarja po kak temen na leto, drugače pa bi ostali prazni.

Kam gredo miljoni?

Iz povsem zanesljivega vira se nam poroča, da je vlada naklonila 4

miljone kron podpore ljubljanskemu „Ekonomu“, tej gospodarski trdnjavi samostojnežev. Denar iz postavke za „pasivne kraje“ — torej za take kraje, ki se ne morejo sami preživljati vsled lanske suše in slabe lefine.

Iz iste postavke je dobila od vlade celjska zadružna zveza tudi 4 miljone kron.

Vseh 8 miljonov je izposloval in posredoval minister za kmetijstvo g. Pucelj.

Dolžnost nam veleva, da stavimo to-le ponizo vprašanje: Kaj bo začel „Ekonom“ s 4 miljoni in komu bo položil račune o tem denarju? V kakšne svrhe bo porabila celjska Zadružna Zveza 4 miljone?

Odgovorite, gospoda!

„Kmetijski list“ dnevnik?

Samostojneži se hvalijo, da začne „Kmetijski list“, glasilo samostojnežev v kratkem izhajati kot dnevnik. Hm!

Batuški Ilešiću.

V celjski „Novi Dobi“ z dne 29. aprila t. l. ste me počastili z anatemo, moj dobr in mili batuška, z anatemo plitivo, vodeno in klevetniško, a da niste prej pomisili, da sem jaz učenec pokojnega A. G. Matoša.

Vi ste monarhist in Vam ni prav, da sem jaz republikanec in da smo Slovenci narod. Hm!

Pravite, nosili ste neka moja pisma! Da, nosil jih je moj mili in dobri batuška iz Zemuna do Zagreba. Ali ste jih spotoma odprli, poznate njih vsebino? Ne zaupajte, ljudje božji, pisma batuški Ilešiću! To je radovedni batuška. To je hudobni batuška, zakaj naslov še ni vsebina. Vendar pa je moj indiskreti postillon d'amour razumel, da je insinuacija mogoča. Eh, Ilešiću! Za to kleveto, prezir do groba!

Da, govorila sva takrat v Zemunu o rečeh, ki jih batuška gotovo ne razume. Kaj jaz vem, če sem mu rekel, da kajkavski ne bom pisal več. Vem pa, da sem kot literat surveren in imam pravico vleči za nos vsakega osla, če je še tako klasičen.

Da, batuška moj, bil sem v Pragi in Trstu v službi poslanstva oziroma delegacije. Do vidovdanske ustawe pa oficijelno nismo bili ne kraljevski in ne republikanski, ampak navadna troimenia formula SHS. In če, in če? Kaj nimam jaz pravice biti republikanec v svoji domovini, kakor je bil batuška pohlevni k. k. profesor!

Gospod, vi niste gospod! Ni lepo, da vohate okrog mojih hlač, tudi ste za krovji vek starejši od mene in vaš pamflet bi bil izostal, že iz politese, da ste nato mislili. Jaz sem šel na levo in ne na desno, batuška! Z nadčloveško silo sem se odpovedal ljubeči ženi, ki me je gonila v karijero, odpovedal sem se vsem ugodnostim na ljubo notranji svobodi, in batuška, slab ste vi šaljivec, ako me kličelete na račun za ideale, katerih vi vsled svoje plitvosti in domišljave solzislavosti nikoli niste poznali, poznati mogli niste!

Priznajte, batuška, naskok na Olimp se Vam ni posrečil. Vedno brez duha in vedno brez okusa, torej vedno smešni solzislav, to je Vaša tragika. Honni soit qui mal y pense.

Sicer pa, ali ste že naročili „Naša Vas“?

A. Novačan.

Domače vesti.

Vse nove in stare naročnike, ki še niso poravnali naročnine prosimo, da store to čimpreje, ker bomo sicer primorani jim že prihodnjo številko lista ustaviti. Naročnina znaša za pol leta ravno toliko, kot stane liter vina, ki si ga enkrat pritrgate. Namesto tega pa prejemate list, ki je z ozirom na vsebino postal že splošno priljubljen.

Pomanjkljivost vojaške uprave. Nas skrbne očete, matere in sorodnice je bivša avstrijska vojaška uprava, ki sicer ni bila najboljša, navadila, da smo bili v slučaju težkega obolenja kakega ožrega sorodnika v najkrajšem času obveščeni od stotinje ali bolniškega urada. Ako pa je umrško, pa je vedno prišel brzovaj, da je bilo skoro vsakikrat mogoče udeležiti se pogreba. Danes pa? Ako po štirih mesecih zvemo, da našega sinka ni več med živimi — je dobro. Ali je to znak napredka in kulture? Prosimo vojaško upravo, da se la humanitarna navada zopet uvede strogin ukaznim potom. — Slovenske matere in očetje, ki smo v skrbih za svoje sinove.

Še vedno ne mirujejo! Napisali smo že, da na neslanosti, kot jih bruhajo na nas nam nasprotni listi, ne bomo odgovarjali, ker za take neumnosti nimamo prostora in in ker se hočemo v boju za našo pravično stvar posluževati vselej le poštenega in dostenjega orožja. V zavijanju resnice mojsterski se je zaletel v nas zopet „Slovenski Gospodar“ od 4. maja ter je na prav grdu način napadel izdajatelja „Naše Vasi“ br. Novačana. Prenehajte vendar enkrat s hudobnimi in neutemeljenimi osebnimi napadi ter si ne delajte iluzij, da nas boste s tem ubijali, ampak škodovali boste le samemu sebi. Vaše blatne besede se bodo kakor pušice odbijale od nas in bodo vas same zadele. Vedite, da boste tudi vi prej ali slej krenili na našo pot.

Gledanje v želodec. „Nova Doba“ nima drugega dela in gleda v želodec poslancu dr. Korunu, ki je baje po proletarskem shodu prvega maja jedel v „Unionu“ špargeljne. Kako gusno in nizko je, ako se ljudje malomeščansko spozabijo in ponujejo sebe in svoje bralce na trač in revolver. Mi poznamo samostojnega poslanca, ki je tako skop, da nosi s seboj v žepu kuhan fižol, toda to nikogar nič ne briga.

V Slov. Bistrici je za poštarja imenovan baje neki Vranglovec. Ali je Slovenija res tako revna na uradnikih, da ne premore enega poštarja-Slovenca — za tako važno mesto?

Shod v Središču ob Dravi. V nedeljo dne 14. maja 1922 se vrši ob tretji uri popoldne v prostorih gostilne Kosi (Šulek) na Grabah pri Središču shod Slovenske Republike stranke. Udeležite se ga v obilnem številu. Na shodu bodo govorili predsednik SRS Novačan, br. Mahen in Štampar ter nekaj govornikov iz Ljubljane in Zagreba.

Nov abecednik izšel. Naklada Herceg in drugovi priporoča svoj novi okusno opremljeni abecednik, katerega je seslavil pobijatev analfa-betizma, narodni zastopnik Rudolf Herceg. Knjiga vsebuje sliko Matije Gubca, vodja kmetskega gibanja na Hrvaškem, razne pesmi in poučne članke od Štepana Radiča, Horvata in Hercega ter je zelo pripravna za priučenje čitanja in pisanja v hrvaščini. Cena knjige je 20 K. Priloženo je

tudi posebno navodilo za poučevanje. Naroča se v Radičevi Slavenski knjižari, Zagreb, Juriščeva ulica 1.

Kako plačujemo davke v Jugoslaviji. „Službene Novine“ so prinesle izkaz o plačanih taksah za januar in februar tega leta. Plačalo se je vsega v dveh mesecih:

Državne trošarine 63.774.888 Din. taks 14.620.600. 60.167.793 Din.

Posamezne dežele so dale sledče dohodke:

	Din. ali po osebi
Hrvatska in Slavonija	36.062.983 13.92
Slovenija	25.339.194 23.90
Vojvodina	24.195.694 18.34
Srbija in Črna gora	22.927.004 5.21
Bosna in Hercegovina	9.757.102 3.50
Dalmacija	5.360.704 11.19

Največjo sveto dohodkov je dala Hrvatska in Slavonija, najmanjšo Dalmacija. Ako primerjamo plačane svote po številu duš, stoji na prvem mestu Slovenija z okroglo 24 dinarjev na vsako slovensko osebo, na zadnjem mestu sta pa Srbija in Črna gora z 5.21 Din po osebi.

Koliko popije Belgrad? V Belgradu so plačali trošarine na vino za leto 1921.: 5.668.054 litrov piva, 5.086.546 litrov vina, 52.033 litrov šampanjca, 124.497 litrov likerjev in na 1.446.914 litrov „rakije“. Skupno 12.377.954 litrov alkoholnih pijač. Če računamo, da je v Belgradu 150.000 prebivalcev, odpade na glavo (z ženskami in otroci vred) 82 litrov alkoholnih pijač. Nedavno so izračunali, da popije vsak Slovenec na leto 49 litrov alkoholnih pijač. Srbi torej po svoji lastni statistiki Slovence v zatiranju alkohola nadkriljujejo skor za 90 odstotkov. — „Vino pije Musa Kasedžija!“

Narodi in vere V Jugoslaviji. Po zadnji statistiki je v Jugoslaviji: 8.639.931 Srbov in Hrvatov, 1.023.568 Slovencev, 512.000 Nemcev, 483.871 Arnavtov, 482.000 Ogrov, 183.070 Rumunov, 202.000 Čehoslovakov, Poljakov, Rusov itd., 9630 Italijanov, skupaj torej 12.300.000 prebivalcev. Po veri je: 5.530.000 pravoslavnih, 4.473.877 katolikov, 1.379.687 muslimanov, 216.769 protestantov, 64.088 judov, 41.668 grkokatolikov in 2024 inovercev.

Gospodarsvto.

Sajenje sadnega drevja.

(Konec).

Neposredno pred sajenjem se jame tako daleč zasujejo, da lahko sadimo drevesa, ne da bi se bilo treba batiti, da bi prišla pregloboko v zemljo. Drevo sme priti v zemljo tako daleč, pa je površina zemlje v enaki višini z onim delom debla, kjer se začenjajo korenine. Računati pa je, da se zemlja po sajenju vsede za 15–20 odstotkov.

To sesedanje se ublaži nekoliko s tem, da se zemlja pri sajenju potlači z nogami. V tem slučaju je potrebno vsaditi drevo tako globoko, oziroma visoko, da pride najspodnji del debla 8–12 cm nad zemeljsko površino. Če bi pa tega pravila ne vpoštevali, bi se zgodilo, da bi vsadili drevo pregloboko, kar bi imelo posledico, da bi trpelo drevo na duštvu, odnosno na pomanjkanju potrebnega zraka.

Dno jame, kamor se postavi drevesce s svojimi koreninami, naj ne bo koričasto, ampak nekoliko vzbočeno. Ta oboka omogoči, da se korenine lažje porazdele in spravijo v zaželeno lego.

Drevo, ki ga mislimo presaditi v sadovnjak naj ne bo starejše od petih let in njegovo deblo naj ne meri čez sredno manj kakor 8 cm po obsegu. Naše načelo naj bo, da je boljše

Širite list
„Naša Vas“

vsadili eno čvrsto drevo nego deset slabicev.

Sajenje se vrši sledeče:

Ko so se prikrajšale predolge in odrezale vse poškodovane korenine, se postavi drevesce na nasipano zemljo v jamo. Na nasipanem kupčiču se porazdele korenine v obliki kroga tako, da segajo nekoliko poševno v zemljo. Delo sajenja opravljate dve ali tri osebe. Prva oseba, ki drevo sadi se postavi v ali poleg jame in porazdeli z rokami korenine, medtem ko druga dobavlja z lopato potrebitno zemljo ali kompost. Najboljša zemlja, ki smo jo pri izkopavanju jame zložili posebej, se pomeša s kompostom in porabi pri zasipanju in začlenjanju korenin. Oseba, ki drevo sadi, ima pazili na to, da ne ostanejo nobeni prazni prostori med posameznimi koreninami. To se doseže najbolje s tlačenjem zemlje med korenine z rokami, ne pa s stresanjem ali privzidovanjem drevesa. S takim ravnanjem bi spravili korenine v nepravo lego okoli debla ter povzročili, da bi se združile in zasukale. Ko so vse korenine pokrite približno za dlan visoko z zemljo, potlačimo vso zemljo z nogami v krogu okoli debla. S tlačenjem začnemo ob robu jame. Ako imemo na razpolago še kaj gnoja, se ta sedaj potrosi in nato jama do vrha zadela. Pri spomladanskem sajenju je treba drevo zdatno zaliti, predno se jama popolnoma zasuji. Pri jesenskem sajenju lahko zalivanje izostane. Z zalivanjem dosežemo, da se zemlja in korenine bolje vleže in prime. Gnoj pa, ki smo ga potrosili nad koreninami v jamo, ne daje koreninam samo dobre hrane, ampak jih varuje tudi po zimi pred hudim mrazom, po letu pa pred izsušenjem.

Pripomnim, da je rezati korenine z ostrim nožem ali škarjami in sicer poševno na spodnji strani. S tem omogočimo, da rane preje zacelijo in da v bližini ran poženejo nove korenine. Če bi pa rezali korenine poševno od gornje strani ali pa s topim orodjem, bi ne mogle tako hitro zaceliti in bi začele lahko na rezni ploski trohneti.

Pri rezanju korenin je odstraniti edinole poškodovane korenine in prikrajšati samo konce drobnih koreninic. Vsako drugo rezanje je opustiti; kajti čim manj zdravih korenin odstranimo, tem večji uspeh bomo imeli pri sajenju.

Gredico okoli drevesa je napraviti koričasto, da vlaga od drevesa ne odteka, kar je posebne važnosti v suhih letinah. V takih letinah je pa dobro tudi na novo vsajena drevesa večkrat zalivati. — Vek. Štampar.

Po svetu.

Čudežno dete. Letos je poteklo dvesto let, odkar se je porodil neverjetno nadarjen otrok, ki je vzbujal v svojem četrtem letu pozornost vsega sveta. To je bil mladi Christian H. Heinecken iz Luebecka. Ko je imel deset mesecev, je z nenavadno natančnostjo opazoval vse predmete v hiši svojih roditeljev in ko so mu ti in dojilja imenovali te predmete ter ga prihodnji dan vprašali po imenih, je otrok pokazal z roko na vsak imenovani predmet. Razen tega je poskušal točno izgovarjati imena vseh pokazanih mu predmetov. — Stari so poklicali učitelja in mali Christian je znal v osmih tednih skoro celo biblijo, poznal je stari in novi testament in svetovno zgodovino preje, nego je dovršil eno leto. Posebno se je zanimal za zemljepis, tudi je, še ne

prav tri leta star, poznal že okoli 8000 latinskih besed, a čital je že nemško in latinsko. Le pisati se je naučil šele s štirimi leti. Vrhunc njegovega čudežnega življenja je bil pot v spremstvu dojilje v Kodanj, kjer je bil sprejet pri kralju, in kjer je, sedeč v narocju dojilje, odgovarjal celi dve urji na različna vprašanja, ki mu jih je stavil začuden kralj. Temu krasno razvitemu duhu pa je bila v očitnem nasprotju telesna slabost dečkova. Slabel je vidno ter je umrl 27. julija 1721 v starosti 4 let, 4 mesece in 21 dni.

Konec sveta. Leta 1910., ko se je imel spomladni pokazati Halleyev komet, se je prerokovalo o koncu sveta, kar je povzročilo med ljudmi veliko razburjenje in mnogo jih je od strahu končalo s samomorom. Toda prerokovanje se je izkazalo za tako lažnjivo kakor tisoč drugih. Sedaj pa se je znašel neki dr. Bernd, ki prerokuje, da bo leta 2000. konec sveta. Svoje prerokovanje utemeljuje s prerokbami irskega škofa Malahije živečega v 12. stoletju. Škof Malahija je izdal knjigo prerokb, v kateri navaja „točno“ vse papeže. Vsakemu papežu je dal posebno označbo. Tako ima po Malahijevih prerokovanjih papež Leon XIII. pridevek „lumen de coelis“ (luč z nebes), kar se kolikor toliko ujema, kajti papež Leon XIII. je imel v svojem grbu zvezdo repatiko. Benediktu XV. je dejal Malahija „religio depopulata“ (ljudje brez vere), kar bi za dandanašnji čas tudi veljalo. Po Benediktu XV. našteva Malehija samo še osem papežev; poslednji izmed njih naj bi bil Peter Rimijan. Tedaj bo človeštvo propadlo in strašni sodnik bo sodil svet. Dr. Bernd pravi da bo to okoli leta 2000., kar se ujema tudi s prerokovanji drugih narodov. Vzhodni narodi trdijo, da bo obstojalo človeštvo le 6000 let — 3000 let pred rojstvom velikega modrijana Caratustre iz 3000 let po njegovi smrti. Ker je bil rojen Caratusta 1000 let pred Kristom, bi čakala torej naše naslednike leta 2000, neizogibna smrt.

Pri vseh teh prerokovanjih je čudno samo to, kako more pisati take senzacionalne stvari doktor in kako more najti človeka, ki mu jih založi in pusti tiskati.

Za zabavo.

Stara navada je železna srajca. V nekem mestecu je imel en zdravnik papigo, katera je vsakega došleca osorno vprašala: „Kaj češ?“ Tudi temu pliču menda ni bil nič kaj všeč njegov politični zapor v zdravnikovi predsobi; zato je nekega dne izrabil ugodno priliko in jo kot prost republikanec popihal iz kleške ter se po dolgem letanju vsebel na slamenato streho nekega kmetiča. Kmetič, kateri tako lepega pliča še nikoli videl ni, je pristavil k strehi lesivo ter prav oprezzo splezal po njej, da bi ujel papigo. A glej! Komaj se približa na korak, že zavpije plič: „Kaj češ?“ Osupnjenemu kmetu pada fajfa iz ust in v svoji prirojeni pasji poniznosti sname brzo klobuk z glave ter odgovori: „Oh nikar mi ne zamerite, da se nisem odkril, jaz res nisem vedel, da ste vi Gospod!“

Dobra žena in mati ima vedno nekoliko steklenic lekarnarja Fella prijetno dišečega „Elsafluida“ pri hiši. Dobro služi za drgnjenje hrbla, rok, nog in celega telesa, kot kosmetikum za usta, kožo in glavo. Mnogo močnejši, izdatnejši in delujoči kakor francosko žganje. 3 dvojnate steklenice ali 1 špecijalno steklenico skup z zamotom in poštinino za 72 K posilja: Eugen V. Feller, Stiblica donja, Elsa-trg št. 318, Hrvatska.

Štefan Borlak lesna trgovina, Celje

parna žaga Št. Jur ob juž. žel.

Kupuje in prodaja
: vsakovrstni les. :
14-11

Oglejte si 32-10
manufaktурно trgovino
J. KUDISZ
Celje-Gaberje št. 16,
nasproti vojašnici Kralja Aleksandra.
Priporoča se vsem odjemalcem:
:: na drobno in debelo. ::
Dospela je velika množina inozemskega blaga po
zelo nizkih cenah; na primer suknja za moške in
ženske obleke, cefer, alfon in raznovrstno manu-
fakturno blago.

Anton Lečnik urar, zlatar, optik, CELJE, Glavni trg 4.

Popravlja točno in dobro.
Za zlato in srebro se plačuje najvišja cena.
52-12

Iščem mlin
z nekoliko zemlje v najem ali za
kupiti. Naslov v upravnem listu
„Naša Vas“.

Fotograf ,Pelikan

umetniški zavod v Celju Razlagova ulica po-
leg hotela Union, priporoča ceni. občinstvu
svoje slike v znani dovršenosti.

SLIKE: za poroke, za društva,
za tovarne, za nagrobnii ka-
men, rizbe za klišeje, za le-
pake, razglednice in razno
reklamo, povečave po vsaki
sliki in vsaki izpeljavi.

6-4

Kupujem vsako množino

smrekovega lesa,

debelina 10—50 cm, parjene bukovine in stavbenega lesa franko državne meje.

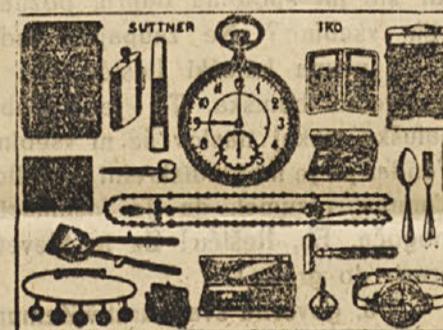
Ponudbe na Fratelli Odoardi Roma (Rim) Via Vespaiano 58 ali Hotel „Union“ Celje.

13-2

Širite „Našo Vas“.

Našli bodete

verižice, prstane, uhane, narokvice in krstne spominske obeske, ter od raznih potrebščin

za lastno uporabo in darila pred-
mete v zlatu, srebru, nakite, ure,
in krstne spominske obeske, ter
potrebščin

kaj iščete

pri znani firmi Suttner po najnižjih
dnevnih cenah v najlepšem mo-
dernem izdelku.

Žlice, nože in vilice, škarje,
žepne nože, doze za cigarete
in duhan, strojeve za brijanje,
nažigače i. t. d.

vsebuje sjajni katalog s slikami od

Tvorniške tvrdke H. SUTTNER, Ljubljana, št. 979.

Samo 1 dinar je treba poslati za stroške ako želite da se Vam takoj brezplačno pošlje veliki katalog.

12-8

Štefan Lokar Gaberje pri Celju 26-15

Kupuje in prodaje vsakovrstni
stavbeni in rezani les.

Franc Čater

posestnik in lesni trgovec v CELJU
se priporoča

za nakup in prodajo
vsakovrstnega lesa.

TISKARNA A. RODE

Vizitke, poročna naznania, zavitki, pisma, računi, bolete, vabila, lepaki, letaki, posmrtnice, cirkularji, stroškovniki, trgovske karte, knjige v vseh velikostih, brošure, časo-
pisi ter sliki vsa v tiskarsko stroko spadajoča dela v eni ali več barvah. :: Izdelovanje štamplij iz kavčuka.

LASTNA KNJIGOVEZNICA

Izvršuje vsa v svojo stroko spadajoča dela ceno in okusno.

CELJE, RAZLAGOVA ULICA 12.

Tisk: A. RODÉ, Celje.